

Carles Santos, dotze pianos en flames - Mediterráneo - 18/11/2018

Carles Santos, dotze pianos en flames

L'UJI homenatja al músic el
23 de novembre al Paranimf



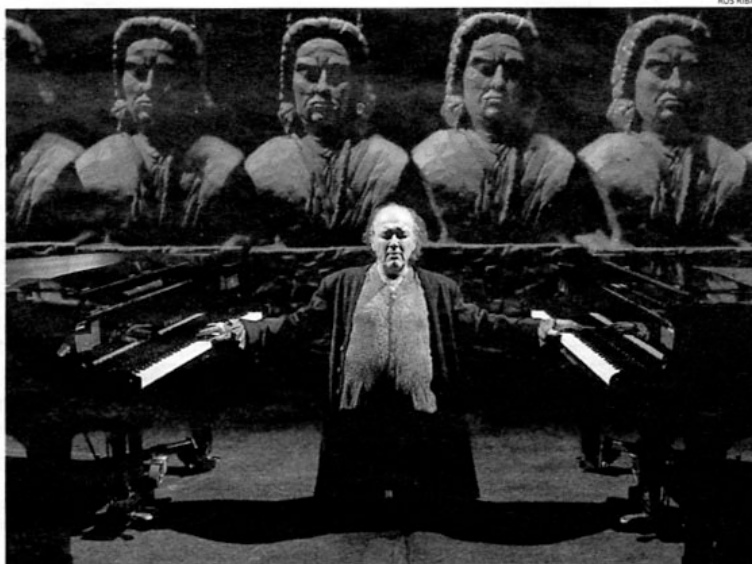
Isaias Alonso

Va ser el Carles Santos iconoclasta de maça en mà i tècnica exquisida. Músic pantera i imperial. Urpa del mi bemoll. Perseverant poeta dels dits tallats. Intèrpret d'artell, talons i notes com a punys. Li va agradar explorar l'estupor del públic, nous volums i la intensitat de la seda. Llavors va passar el que havia de passar: li va mostrar al públic un mocador blanc davant tant de conformisme. Un altre dia es va posar les banyes, es va penjar taronges de l'abillament i va obrir la llanda del teatre a silencis nous. Perfeccionista sempre, seria el més gran fustigador amb batuta flotant del conservadorisme de conservatori. Passarà a la història com un dels grans mestres, carnals i multisensorials, que en èpoques més atrevides van concertar i desconcertar Barcelona, París, Berlín, Madrid i Nova York.

A França, un molt jove Carles va beure sensibilitat i classicisme. De Nova York es va portar el minimalisme en la maleta (John Cage, Fluxus i aqueixes

coses, com ell solia dir), encara que tot començava de xiquet al Baix Maestrat que tant li va impregnar d'arròs i tramuntana. Després va baixar molt a Sevilla, per Setmana Santa, a la recerca d'olors, llum i fetitxe. Humor no li faltava, antioficialisme tampoc. Va confessar a les càmeres que el casar-se amb un instrument musical sempre és un perill (ell va contraure matrimoni, obligat pels seus pares, en el seu Vinaròs natal, amb aqueix animal que és el piano, quan tan sols era un xiquet de cinc anys). No va tenir descendència, la seua filla va ser ell. Seria sempre fidel als seus actors i actrius perquè va donar amb la tecla encastada i eròtica de la seua companyia. I sí, efectivament, li va clavar una creu al piano i una hèlix també. Sagna, punt de partida, sagna, visca el piano, piano cabró.

Li agradava explicar que després de parlar amb el Joan Brosa, ja no hi havia marxa arrere. Tocar molt bé el piano va deixar de ser-li suficient. Va escapollir d'aqueixa vanitat de l'artista que mira al públic per sobre del musc. La seua obra també es va fugir dels canons com les espurnes de dotze pianos en flames. Van passar els anys i van arribar els guardons, el torn i la tornada a l'aventura, a les seues ulleres de bussejador sobre l'escenari, al



Una relació. Santos va contraure matrimoni amb aqueix animal que és el piano amb només cinc anys.

L'espectacle
'Santos, viu!'
s'emmarca dins
de la Mostra de
Teatre Reclam

seu Ludwig van Beethoven i la tapa del piano, al silenci de la música que crida i plora cercant vida entre estelles i cendres. La violència ho impregna tot. Transgressor d'ofici, va voler anar més enllà. A baix les mans. A dalt els peus. Va obrir camins com a forma de protesta. Va humitejar les fantasies de Schubert perquè li va donar la gana. Al seu amant piano el va tornar més orellut i més lliure. Va mantenir que la millor improvisació és la que es prepara i no va deixar d'assajar cada performance, potser per açò es va mostrar més àvid de directes que d'enregistraments, a qui li va ajudar, sens dubte, una bona memòria.

El seu compromís va fer d'ell un artista prolífic que va portar els seus mètodes rigorosament, s'hi va aplicar a si mateix, als concerts irregulars i incorrectes, a les seues harmonies destrossadores -ni majors ni menors-, al

seu ballet de banyera sobre la M-30 de Madrid, a la seua aposta plàstica, al seu pecat sense contrició a Les Rambles de Barcelona, a la seua devoció per Bach, al seu Minimalet sur Mer, a la seua Cantúria cantada, a la seua fotografia de pentagrama.

Al cap i a la fi, va ser el Carles Santos un autor que es va obrir als altres per a recuperar-se a si mateix, contacte elèctric amb el públic, transformador de cantants i actors, xiquet de Vinaròs (com a xiquets van ser John Cage i Joan Brosa) que va viure despuntant ritmes, fent flamenc de la sensualitat de Bach i Rossini, inspirant danses celestials amb Tomás Luis de Victoria i exorcitzant el compàs infernal de la comunicació. Va cuidar bé de les seues gallines ponedores. Es va posar el polp per montera. Artista universal i de soca-rel. Mestre transversal. Regenerador. La, re, mi, la. Bujaraloz by Night. ≡